

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσύρω, δι' ὃ ἰδ. ἀποσέρω.

Α) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ ἀποσπώμενος ἀπὸ τινος Σέριφ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: Τὰ κάμε τὰ σῦκα ἀποσυρτὰ (ἀπέσπασεν αὐτὰ ἀπὸ τὴν συκὴν κατὰ τρόπον ὥστε ν' ἀπομείνῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου μέρος τοῦ φλοιοῦ) Σέριφ. **2)** Ὁ ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μονήρης ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἦσανθο βράχο ἀποσυρτός, αἰαίριμαστος, μονάχος. Συνών. ἀποτραυηγμένος (ἰδ. ἀποτραυῶ). **3)** Ἐκεῖνος ποῦ ἀποσύρεται, ὑποχωρεῖ ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἦσ τὴν ἀναπάντεχη φωτιά χλομοὶ καὶ κρύοι ποδιζούν, ἐνῶ 'ς τὰ ρέπια ἐκεῖ τῆς γῆς τ' ἀποσυρτοὶ τοὺς ρέμα ἀφίνει τετραπάνωτα νεκρὰ κουφάρια κ' αἷμα.

Β) Οὐσ. **1)** Εἶδος χοροῦ κατὰ τὸν ὅποιον ἀνὰ δύο μὲν χορεύουν, οἱ δὲ λοιποὶ χορευταὶ ἀπλῶς βοηθοῦν Κρήτ. **2)** Λωρὶς δέρματος μὲ ὄλον τὸ λίπος ἀπὸ τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἢ τὸ πρόσθιον μέρος νεοσφαγοῦς χοίρου Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κάρπ. Λέσβ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σέριφ. — Λεξ. Δημητρ. **β)** Τὸ ἀποχωριζόμενον δέρμα νεοσφαγοῦς χοίρου μεθ' ὅλου τοῦ λίπους Κάρπ.

γ) Τὸ πάχος τοῦ ἥπατος, τὸ ἐπίπλοον Ρόδ. Συνών. βασιλόξυγγο, μαντήλι. **δ)** Αἱ ψοαὶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Συνών. παρονέφρια. **3)** Κρέας τὸ ὅποιον καβουρδίζεται καὶ διατηρεῖται Θράκ. (Σουφλ.) Συνών. καβουρμάς.

ἀπόσυρτος ἐπίθ. Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποσυρτός προσλαβὼν σημ. στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. **2α.**

1) Ὁ μὴ σαρωθεὶς, ἀκαθάριστος Ρόδ. Σύμ.: Σπίτιν ἀπόσυρτο Σύμ. Συνών. ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος.

2) Ὁ μὴ καλῶς ψηθεὶς Ρόδ.: Ἀπόσυρτα ψωμιά.

ἀποσυφτιλᾶζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συφτιλᾶζω.

Ἀποσυνθέτω τὰ νήματα ὑφάσματος, ξεφτύζω: Ἀβοῦτο τὸ κομμάτιν ἔμορφον κ' ἐν', ἀγλήγορα ἀποσυφτιλᾶται (αὐτὸ τὸ κομμάτι δὲν εἶναι καλόν, γρήγορα ξεφτύζει).

ἀποσυφωτάζω ἀμάρτ. ἀποσυφωτάζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συφωτάζω, παρ' ὃ καὶ συφωτάζω.

Παύω νὰ εἶμαι θαμβωμένος, νὰ βλέπω ἀμυδρῶς, ἀνακτῶ τὴν διαύγειαν, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: Ἐπεσυφωτάσαν τ' ὀμμάτῃ μ'. Συνών. ξεθαμπώνω.

ἀποσυφώτασμαν τό, ἀμάρτ. ἀποσυφώτᾶσμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυφωτάζω.

Τὸ νὰ παύσῃ τις νὰ εἶναι θαμβωμένος. Συνών. ξεθαμπώμα.

ἀποσυχαρίζω Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συχαρίζω.

Ὑποδέχομαι τινα φιλοφρόνως.

ἀποσφάζω σύννηθ. ἀπουσφάζον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σφάζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποσφάζω = σφάζω.

Τελειώνω τὴν σφαγὴν ἐνθ' ἄν.: Ἀπόσφαξε τ' ἀρνιά - τὸ χοῖρο κττ. σύννηθ. || Ἄσμ.

Μεσοσφαμένο σὰν πουλλὶ μ' ἔφηκες καὶ ταράσσω, γι' ἀπόσφαξέ με σκιάς καλὰ γι' ἄφησ' με νὰ πετάξω Κρήτ.

Ἦβγαλε τὸ σπαθάκι του, κόβγει τὴν κεφαλὴν της καὶ ἀπῆλτις τὴν ἐπόσφαξεν, ἐκρολυνήθηκέν την Κάρπ.

ἀποσφαλνῶ ἀμάρτ. ἀποσφαλίζω Θράκ. (Μυριόφ.)

Κρήτ. — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. Δημητρ. ἀποσφαλῶ Λεξ. Δεῖκ ἀποσφαλάω Πελοπν. (Μάν.) Ἰσφαλῶ Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σφαλνῶ, παρ' ὃ καὶ σφαλίζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀποσφαλίζω.

1) Ἐγκλείω, κλείω τινὰ κάπου ἀσφαλῶς, ἀποκρύπτω Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Φουτιά νὰ σ' ἔκαφτιν, νίγέ μ', ἐσὲ κι τοῦ κυνήγι σ',

ἢ Μάρου Κώσταν Ἰσφαλεῖ, ἢ Μάρου Κώσταν ἔχει

Αἰν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. στ. 803 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «μερικὲς ἔχουν κρυμμένους | καύχους ἀποσφαλισμένους». **2)** Πολιορκῶ, ἀποκλείω τινὰ Κρήτ. — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ.: Ἄσμ.

Καὶ ὁ Μανράκις ἤλεγε, ἀρέπομαι, δρε καημένοι,

νὰ σῆς ἀποσφαλίζοντε οἱ ρασοτυλιμένοι

Κρήτ.

Οὔλες οἱ χῶρες χαίρουσαι κι οὔλες καλὴ γαρδιά 'χουν,

ἢ Ρόδο ἢ βαρζόμοιρη στέκει ἀποσφαλισμένη,

τρεῖς χρόνους τήνε πολεμοῦν στερεῶς καὶ τοῦ πελάγους

αὐτόθ. **3)** Ἐξασφαλίζω Θράκ. (Μυριόφ.): Ἀποσφαλ' σε τοῖς παρᾶδες. **4)** Κλείω τι Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.): Σὰν ἀποσφαλίζης τὸ μαγαζὶ ἔλα. Στάσου μιὰ σιμουύλλα ν' ἀποσφαλίσω τὸ πανεθύρι κ' ἔφτασα Μάν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Καὶ ἀμτβ. κλείομαι Κρήτ.: Φρ. Ν' ἀποσφαλίζῃ τὸ σπῖτι σου! (νὰ μὴ μείνῃ κἀνεὶς ἀπόγονος, νὰ ἐρημωθῇ! Ἀρά). Συνών. σφαλνῶ.

ἀπόσφαμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπόσφαγμα.

Σφαγή: Βοῦι γι' ἀπόσφαμα (ἐπὶ καχεκτικοῦ βοός). Συνών. ἀποσφαμός, σφάξιμο.

ἀποσφαμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω.

Ἀπόσφαμα, ὁ ἰδ.

ἀποσφάξιμο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω καὶ τῆς καταλ. -ιμο.

Τὸ τελείωμα τῆς σφαγῆς.

ἀποσφίγγω πολλαχ. Ἰσοσφίγγω Κύπρ. ἀποσφίγω Κρήτ. ἀποσπίγγω Πόντ. (Κερασ.) Μέσ. ἀπουσφίγουμι Λέσβ. Ἰσοσφίγγω Ἰμβρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποσφίγγω.

1) Σφίγγω καλὰ, συσφίγγω, περισφίγγω Κύπρ.: Ἰσοσφίγγε καλὰ τὰ ροῦχα γιὰ νὰ στεχνώσουν γλήγορα. Ἰσοσφίξε τὸ λεμόνιν. Ἐν' Ἰσοσφίγμένα τὰ ροῦχα. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Πένθ. 19 «διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε». **β)** Μέσ. σφίγγομαι πολλὴ ἐντείνων τὰς δυνάμεις ὡς συνήθως συμβαίνει κατὰ τὴν ἀφόδευσιν ἢ τὸν τοκετὸν ἢ τὸ πῆδημα κττ. Κύπρ. Λέσβ.: Ἐποσφίγτην καλὰ κ' ἐκόπησαν τὰ κουμπιά του Κύπρ. Ἰσοσφίγχιου Ἰσοσφίγχιου ἐπόνεσεν τὴν τῶσφαλὴν του αὐτόθ. Ἀπουσφίγχιαι μιά, ἤβγαλι τοῦ μουρὸ Λέσβ. Μὴ Ἰσοσφίγχιαι νὰ π'δῇξ' κι δὲ θὰ δουρέθ' Ἰμβρ. Ἰσοσφίχκα νὰ πιδάσουν δὸν δουταμὸ κ' ἔπιστα μέσα αὐτόθ. **2)** Τελειώνω τὸ σφίξιμον, παύω πλέον νὰ σφίγγω πολλαχ.: Ἀπόσφίξε τὸ δεμάτι. **3)** Χαλαρώνω τὸ ἐσφιγμένον Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ξεσφίγγω, χαλαρώνω.

ἀποσφίχτρα ἡ, ἀμάρτ. Ἰσοσφίχτρα Κύπρ. Ἰσοσφίχτρα Κύπρ. Ἰσοσφίχτρα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφίγγω καὶ τῆς καταλ. -ιτρα.

1) Λεμόνιον τοῦ ὁποῖου ἀφηρέθη ὁ ὀπὸς διὰ τῆς συμπιέσεως: Ἡ Ἰσοσφίχτρα ἐν ἡβκάλ-λει ὄξινον. || Παροιμ. φρ.

